

HOČEM ŽIVETI

Ko sem izvedel, da imam virus spolno prenosljive bolezni sem začutil tesnobo v sebi. Vedel sem, da če se bo to razvedelo, bom osramočen pred celo vasjo in vsi bodo kazali s prstom name. Zakaj jaz? Zakaj od tolikih milijard ljudi ravno jaz? Vprašanja so se mi rojila po glavi in bolečina je vse bolj naraščala. Nisem bil dobro osveščen o bolezni, ki sem jo dobil. O njej sem vedel le to, da se prenaša zelo hitro, še posebej če imaš več spolnih partnerjev. Nek mož je dejal, da se tvoja kri »umaže«. Tega nisem razumel. Vedel sem le, da mi bo ta bolezen zaznamovala življenje. Vedno bom moral paziti, da se ne bom kje zagovoril in se izdal, držati se bom moral le v ožjem krogu družine. In nikoli ne bom vedel, kdaj me čaka smrt. Potihoma sem zajokal. Bal sem se, da bi me kdo slišal. Solze so ena za drugo tekle po mojem licu. Bil sem zmeden. Nisem vedel kaj naj storim. Sedel sem na klopi in sonce mi je zastiralo pogled.
» Pa saj jih imam komaj 19,« sem rekel sam sebi. » Še celo življenje imam pred sabo. Sedaj pa...« Ponovno me je zagrabila panika. Jokal sem in jokal... In ko sem porabil vse solze me je rana v srcu še vedno močno zbadala.

Ko sem prišel domov, sem skušal biti čim bolj normalen. Mama je kot vedno pripravljala skromno večerjo, bratje in sestre pa so bili v šolah.

» Živijo mama,« sem previdno začel. »Veš nekaj ti moram povedati.« Mama mi je namenila pozornost in me pogledala z nasmeškom na obrazu. V prsih me je zbadalo.

»No, veš... Zdravnik mi je rekel, da sem se okužil z...« Te besede nisem in nisem mogel izreči.

»Z AIDSOM.« Mamin pogled se je spremenil. Prestrašeno je gledala, mislim da na začetku sploh ni dojela kaj sem rekel.

» Pa menda ne še ti, moj sin,« je v solzah dejala mati. Žalostno je pogledala sliko očeta, ki je stala na omarici. Tudi on je umrl zaradi Aidsa.

Sin in mama sta si zrla v oči in nič nista rekla. Nato sta se objela. Oba sta čutila bolečino in bala sta se. Zelo sta se bala. Nista vedela na koga naj se obrneta, nista več vedela kako naprej. Odločila sta se, da bosta odšla v cerkev molit. Molila sta in molila in upala da se bodo stvari čim prej obrnile na bolje. Toda upanja ni bilo veliko. V bistvu ga skoraj ni bilo.

» Mama, jaz HOČEM ŽIVETI.« Je na koncu žalostno zajokal sin...

Ko sta prišla domov, je vzela list papirja in napisal pesem.

Hočem živeti,
četudi imam okuženo kri.
Nočem umreti,
Še veliko lepih me čaka dni.

Solze pretočil sem skoraj vse,
Sorodnike moje,
Vse zame skrbe.

A jaz pa sam,
V samoti trpim,
Z dvomi obdan,
V prihodnost strmim.

*Patricija 9.c
OŠ Polje*

HOČEM ŽIVETI

Želje zatrte,
smisla več ni,
rane odprte,
le kje se dani?

Razpoke v zrcalu,
radost blede.
Luč videl bom kmalu,
odšel brez sledi.

Korona zastala,
bolečina v prsih,
srce je kot skala,
zastal je moj dih.

Pogled neopazni,
po čem hrepenim?
Sij večne ljubezni,
nazaj si želim.

Hočem živeti,
Hočem ljubiti, čutiti,
Biti zaljubljen in biti ljubljeno,
Hočem živeti.

Hočem živeti,
Spoznati ves svet,
Brez dvoma leteti,
Ljubiti kot svet.

Ernad, 9.A

ŽIVETI HOČEM

Živeti hočem,
hočem ljubiti,
hočem jokati,
hočem se boriti.

In nočem umreti,
hočem živeti!
Hočem dihati
in hočem verjeti.

V življenje verovati,
upati, znati,
se jeziti, lagati,
in se opravičevati.

Eno samo je življenje.
Samo eno mi je dano,
podarjeno, in nočem,
da je izgubljeno.

Tudi če trpel bom,
ni mi mar,
saj vsako življenje
je neprecenljiv dar.

In ker jaz hočem živeti,
ker hočem spoznati vse ljudi,
ker se hočem prepustiti
in se zabavati brez skrbi.

Hočem biti!
Hočem obstajati
in vse svoje življenjske
cilje in želje izpoliti.

Ostati med ljudmi.
Biti eden izmed njih,
dihati skupen zrak
in se učiti iz svojih lastnih napak.

Četudi bom trpel,
hočem živeti.
Hočem se zabavati,
na loteriji zadeti.

Enkrat bo vsega konec.
Tega se zavedam.
Vendar ne še zdaj,
nočem še nazaj.

Moram preživeti.
Moram se boriti.
Želim uživati
in svoj smisel življenja odkriti.

*Sara , 9.a
OŠ Polje*

JAZ ŽIVETI HOČEM

Po mojem telesu pretaka se kri,
umazana, osramočena,
kri, ki kriči vse noči.

Jaz živeti hočem,
vse meni namenjene dni in noči,
čeprav v mojem srcu ždi
umazana kri.

Živeti hočem, da vidim svet,
živeti hočem, da zaživim kot cvet,
živeti hočem, da srečam te,
živeti hočem, da ljubim te.

Madež sramu je nad mano,
toda jaz pa z glavo visoko gledam v daljavo,
želim si spremeniti usodo zaznamovano.

Rebeka, 9. a
Osnovna šola Polje